ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τὰ μετὰ τὸν θάνατο Καρόλου τοῦ «Φρονίμου». Κάρελος ὁ «Πολυαγαπημένος». Ἡ Γαλλία κατὰ τὸν Ἑκατονταετῆ. Ἀρπαγές, φόνοι, δολοφονίες. Ἡ περίφημη ἀντιβασιλεία. Ὁ γάμος τοῦ Καρόλου μὲ τὴν Ἰσαβέλλα. Τὸ φόντισμα τοῦ ἔδαφους τῆς Μάνς. Ὁ Κάρελος τρελλαίνεται!... Ἡ Ἰσαβέλλα ὀργιάζει. Ὁ ἔρως τοῦ τρελλοῦ βασιλέως πρὸς τὴν γυναικαδέλφη του. Ἡ γλυκεια καὶ πονετικὴ Ὀδέττη. Ὁ θάνατος τοῦ Καρόλου, κλπ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαθούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιὸ δυστυχισμένους βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Κάρολος ὁ 6ος, γιὸς τοῦ κατὰ τὸ 1380 ἀποθανόντος Καρόλου τοῦ 5ου, τοῦ ὀνομασθέντος «Φρονίμου». Ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ νεαρὸς Κάρολος, ὅλη τὴ βορειοδυτικὴ Γαλλία τὴν κατεῖχαν οἱ Ἄγγλοι, τὸ δὲ ὑπόλοιπο Κράτος ἦταν διηρημένο σὲ δοικᾶτα, σὲ μικρὰ βασίλεια καὶ σὲ μεγάλα φέουδα. Ὁ κάθε μικρομεγιστὰν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, πρόδιδε, ραδιουργοῦσε, ἥρπαζε, ἐσκότωνε, κρεμοῦσε!...

Ἐπειδὴ ὁ Κάρολος ἦταν ἀκόμα μικρός, τὸ Κράτος τὸ κυβερνοῦσε ἀντιβασιλεία, ὅπως ἔγινε καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Ὄθωνος. Οἱ τέσσερες ὅμως ἀντιβασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ θεῖοι τοῦ Καρόλου, ἀλληλοεραδιουργοῦντο, ἥρπαζαν τὸ δημόσιο χρῆμα καὶ φορολογοῦσαν ἄγρια τὸ λαό. Ἡ ἁρπαγές, ἡ δολοφονίες καὶ ἡ δηλητηριάσεις τὴν περίοδο αὐτὴ ἦσαν σχεδὸν καθημερινές.

Σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν ὁ Κάρολος κάνοντας μιὰ περιοδεία στὶς ἐπαρχίες τοῦ Ρήνου, εἶδε γιὰ πρώτη φορά, τὴν ὡραία Ἰσαβέλλα, κόρη τοῦ δουκὸς τῆς Βαναρίας, καὶ γοητεύθηκε τόσο ἀτ' τὴν ὀμορφιά της, ὥστε σὲ λίγον καιρὸ τὴν παντρεύτηκε. Ἀλλ' ἡ Ἰσαβέλλα ὅσο ὡραῖο πρόσωπο εἶχε, τόσο κακὴ κι' ἀμοβόρα ἦταν ἡ ψυχή της. Ἦταν φιλόδοξη, ἐγωίστρια, πανοῦργα, ὑποχρίτρια καὶ σκληρὴ σὰν ἀτσάλι!...

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνελάμβανε αὐτὴ τὴν κυβέρνησι τῆς χώρας, συμβούλευε τὸν Κάρολο νὰ καταργήση τὴν ἀντιβασιλεία. Πράγματι, ὁ Κάρολος, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἔστειλε ἕνα πρωὶ στὸν καθένα ἀπ' τοὺς ἀντιβασιλεῖς θείους του ἀπὸ ἕνα γράμμα, διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς εὐχαριστοῦσε γιὰ τὶς ἐκδουλεύσεις τους καὶ τοὺς ἀπήλλασσε ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους.

Συγχρόνως ζήτησε ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ διαλέξη ἀντιπροσώπους, τοὺς ὁποίους θὰ εἶχε στὸ ἑξῆς ὡς συμβούλους του.

Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἔκαμε τὸ λαὸ νὰ τὸν ἀγαπήση θερμά, ἔκτοτε δὲ τὸν ὠνόμασαν «Πολυαγαπημένο».

Ὁ Κάρολος ἦταν πρότυπο βασιλέως. Ἀναδιωργάνωσε τὸ Κοινοβούλιο, ἐλάττωσε τὰ ἔσοδα τῆς Αὐλῆς καὶ τοὺς φόρους τοῦ λαοῦ, ξανάδωσε στὴν πόλι τοῦ Παρισιοῦ τὶς ἐλευθερίες καὶ τὸ δρονόμια ποὺ εἶχαν ἀφαιρεθῆ ἐπ. Φιλίππου τοῦ Ὡραίου καὶ τέλος ἐχτύπησε κάθε ἀδικία. Ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του, καὶ οἱ πιὸ ἄσημοι, εἶχαν δικαίωμα νὰ παρουσιάζωνται σ' αὐτὸν γιὰ τὶς ὑποθέσεις τους.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ συγχωρήσουν οἱ μεγάλοι φεοιδάρχαι, οἱ συγγενεῖς του καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναῖκα του.

Καὶ γιὰ νὰ τὸν παρασύροιν μὲ τὸ μέρος τους, ἐσκηνοθέτησαν κάτι τὸ πονηρὸ καὶ τὸ ὕπουλο.

Ἐνῶ ὁ Κάρολος ἐγύριζε μιὰ μέρα μὲ τὰ στρατεύματά του ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία ποὺ εἶχε κάνει ἐναντίον τοῦ ὑποτελοῦς του δουκὸς τῆς Βρεττάνης, καθὼς περνοῦσε, κατὰ τὸ σουρούπωμα, ἀτ' τὸ δάσος τῆς Μάνς, ἐμφανίσθηκε ξαφνικὰ μπροστά του ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος, ντυμένος σὰν φάντασμα καὶ τοῦ φώναξε:

— Μὴν προχωρήσης περισσότερο, βασιλιᾶ!... Στάσου!... Γύρισε πίσω!... Θὰ πεθάνης!...

Αὐτὰ εἶπε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, βαλμένος, ὅπως καταλαβαίνετε, ἀτ' τὴ γυναίκα τοῦ Καρόλου καὶ τοὺς θείους του, κ' ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ Κάρολος, στὸν ὁποῖο τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ θεῖοι του ἐφρόντιζαν νὰ μιλοῦν διαρκῶς γιὰ νεράϊδες καὶ φαντάσματα ποὺ βασίλευαν μέσα στὸ δάσος τῆς Μάνς, ταράχτηκε τόσο ἀτ' τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὥστε ἔπεσε ἀρρωστος βαριὰ καὶ πάλεψε βδομάδες ὁλόκληρες μὲ τὸ θάνατο. Ἐπὶ τέλους, χάρις στὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν του, γλύτωσε ἀτ' τὸ θάνατο, ἀλλ' ὅταν σηκώθηκε ἀτ' τὸ κρεββάτι εἶχε πειὰ χάσει τὰ λογικά του.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἀμέσως ἀνέλαβαν πάλι τὴν ἀντιβασιλεία οἱ θεῖοι του δοῦκες τοῦ Μπερρὸ καὶ τῆς Βουργοιονδίας. Καὶ ὁ δυστυχισμένος βασιλιᾶς κλειδώθηκε στὸ διαμερίσμά του, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ βγαίνη οὔτε στὶς στιγμὲς ποὺ ἐρχόταν στὰ λογικά του, γιατί, ὅπως εἶνε ἐξακριβωμένο, εἶχε συχνὰ ἀπόλυτη πνευματικὴ διαύγεια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἰσαβέλλα, ποὺ εἶχε συνάψει σχέσεις ἐρωτικὲς μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Καρόλου, τὸν δοῦκα Λουδοβίκο τῆς Ὀρλεάνης—διεσώθη καὶ ἡ ἀλληλογραφία τους ποὺ ἀποδεικνύει τὶς ἔνοχες σχέσεις τους—βλέποντας ὅτι οἱ θεῖοι τοῦ συζύγου της τὴν εἶχαν ἀφήσει ἔξω ἀτ' τὴν ἀντιβασιλεία, συμμάχησε μὲ τὸν ἐραστή της καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο πέθανε ὁ δοῦξ τῆς Βουργοιονδίας, ἀντὶ νὰ γίνη ἀντιβασιλεὺς ὁ γιὸς τοῦ Ἰωάννης τῆς Βουργοιονδίας, ἔγιναν ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὀρλεάνης.

Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ὀρλεάνης, Βαλεντίνα Βιδιάντι, μόλις ἔμαθε τὶς σχέσεις τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴ βασίλισσα, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὸ μισότρελλο βασιλέα καὶ νὰ τὸν προσαλῆ, ζητῶντας νὰ κερδίση τὴν καρδιά του. Ὁ Κάρολος ποὺ ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη νἄχη κάποια σιντροφιὰ στὴ μοναξιά του, καὶ ποὺ ἐξ ἄλλου εὕρισκε ὡραία καὶ λαχταριστὴ τὴν γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἐρωτεύθηκε στὸ τέλος τρελλά. Τότε ὅμως ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὀρλεάνης, ἐπειδὴ φοβήθηκαν μήπως ἡ σχέσεις τῆς Βαλεντίνης μὲ τὸν Κάρολο γίνουν ἀφορμὴ νὰ χάσουν ὅ,τι μὲ τόσους κόπους εἶχαν ἀναχτήσει, ἀπηγόρευσαν στὴ Βαλεντίνη νὰ μπαίνη στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα. Ὅταν μάλιστα τὴν εἶδαν νὰ ἐπιμένη, τὴν ἐξόρισαν καὶ τὴν ἔστειλαν νὰ μείνη στὸν πύργο τῆς Ὀρλεάνης. Ὁ Κάρολος ὅμως ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ τὴν ἀναζητᾶ. Τότε γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσουν, τοῦ ἔφεραν στὸ παλάτι, πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς Βαλεντίνης, ἕνα ὡραιότατο ἀπλοϊκὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ, τὴν Ὀδέττη ντὲ Σαμπικθέρς, κόρη ἑνὸς ζωεμπόρου!...

Ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο πλέχτηκε τότε μεταξὺ τοῦ φυλακισμένου μισότρελλου βασιλιᾶ καὶ τῆς ὡραίας κόρης τοῦ λαοῦ.

Κ' ἔτσι ὁ Κάρολος ἔμενε εὐχαριστημένος καὶ κουφὸς στὴν φυλακή του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ἰωάννης τῆς Βουργοιονδίας, ποὺ εἶχε ὀνομασθῆ γιὰ τὴν ἀνδρεία του ὁ «Ἄφοβος», θυμωμένος γιατὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του δὲν τὸν ἐπῆραν στὸ συμβούλιο τῆς ἀντιβασιλείας, ἐκήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου του Λουδοβίκου τῆς Ὀρλεάνης. Συγχρόνως κι' ὁ λαὸς τοῦ Παρισιοῦ διαιρέθηκε σὲ δυὸ μερίδες, ἡ ὁποῖες πετσοκοβόντουσαν κ' αἱματοκυλιόντουσαν ὅπου κι' ἂν βρισκόντουσαν. Ἔτσι ἔβλεπε κανεὶς καθημερινῶς συμπλοκὲς μέσ' στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ὥσπου τέλος μιὰ νύχτα ὁ Ἰωάννης τῆς Βουργοιονδίας παρέσπρωε τὸν ξάδελφό του Λουδοβίκο σὲ μιὰ ἐνέδρα καὶ τὸν σκότωσε!...

Ἐντωμεταξὺ οἱ Ἄγγλοι ἄρχισαν νὰ κυριεύουν καὶ ἄλλες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας καὶ στὸ τέλος ἀνάγκασαν τοὺς ἀντιβασιλεῖς νὰ ὑπογράψουν τὴν περίφημη συνθήκη τοῦ Τρόυς, ποὺ ὥριζε ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Καρόλου, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας θὰ γινόταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος 5ος, ὁ ὁποῖος εἶχε παντρευθῆ τὴν κόρη τοῦ Καρόλου Αἰκατερίνη. Γιὰ νὰ ἔχη μάλιστα περισσότερο κῦρος ἡ συνθήκη αὐτή, ἔβαλαν νὰ τὴν ὑπογράψη καὶ ὁ μισότρελλος Κάρολος.

Τότε ὅμως ἐξηγέρθη ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου, Κάρολος κ' αὐτὸς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ εἶχε ἐνηλικιωθῆ, καὶ ἐπανεστάτησε ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἄσπλαχνης μητέρας του Ἰσαβέλλας. Τὸ χτύπημα αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλείτερο ἀτ' ὅλα γιὰ τὸν δυστυχισμένο Κάρολο.

— Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ γιός μου μὲ πολεμᾶ! ἔλεγε στὶς στιγμὲς τῆς νηφαλιότητός του καὶ τὸν ἔπιανε φρικτὸ παραλήρημα.

Εὐτυχῶς πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος τῆς Ἀγγλίας. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, κλειδωμένος πάντοτε μέσ' στὸ διαμερισμά του, πέθανε κι' ὁ Κάρολος 6ος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ὀδέττης ντὲ Σαμπικθέρς, τοῦ μόνου πλάσματος ποὺ τὸν εἶχε ἀναπήσει εἰλικρινὰ καὶ χωρὶς ἰδιοτέλεια σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Μετὰ τὸ θάνατό του ἡ Ὀδέττη πῆγε καὶ κλείσθηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου καὶ τελείωσε τὶς θλιβερὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς της...

ἀπὸ τὸ πρόσωπο κάθε κηλίδα καὶ κάθε ἀσχημιά.

γ') Ἂν εἶχες δυνατὸ πονοκέφαλο καὶ ἤθελες νὰ σοῦ περάση, τὸ μόνο φάρμακο ἦταν ν' ἀκουμπήσης πάνω στὸ κεφάλι σου τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος! Τὸ γιατρικὸ αὐτὸ ἤτανε πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἐὰν κατὰ τύχη ὁ ἐλέφας εἶχες... φτερνιστῆ κείνη τὴ στιγμή!...

δ') Τὸ σηκότι τέλος τοῦ ἐλέφαντος θεραπεύει τὴν ἐπιληψία... Καὶ οὔτω καθεξῆς...

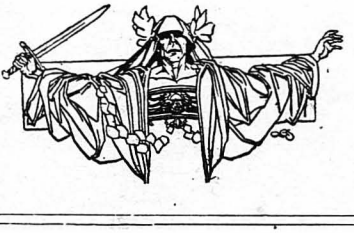

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὸν ξένο μέσ' στὸ σπίτι σου γιὰ μάρτυρα τὸν ἔχεις.

— Τοῦ ἥλιου ὁ κύκλος ἄνεμος, τοῦ φεγγαριοῦ χειμῶνας.